Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

14. března 2017 *

„Kasační opravný prostředek — Hospodářská soutěž — Články 101 a 102 SFEU — Nařízení (ES) č. 1/2003 — Článek 30 — Rozhodnutí Komise konstatující protiprávní kartelovou dohodu na evropském trhu s peroxidem vodíku a perboritanem — Zveřejnění nedůvěrné rozšířené verze tohoto rozhodnutí — Zamítnutí žádosti o důvěrné zacházení s některými informacemi — Mandát úředníka pro slyšení — Rozhodnutí 2011/695/EU — Článek 8 — Důvěrnost — Ochrana profesního tajemství — Článek 339 SFEU — Pojem ‚obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace' — Informace pocházející z žádosti o shovívavost — Zamítnutí žádosti o důvěrné zacházení — Legitimní očekávání"

Ve věci C-162/15 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 8. dubna 2015,

Evonik Degussa GmbH, se sídlem v Essenu (Německo), zastoupená C. Steinlem, C. von Köckritzem a A. Richter, Rechtsanwälte,

účastnice podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

Evropská komise, zastoupená G. Meessenem a M. Kellerbauerem, jakož i F. van Schaik, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Tizzano, místopředseda, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz a E. Regan (zpravodaj), předsedové senátů, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: I. Illéssy, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. dubna 2016,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. července 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Kasačním opravným prostředkem se Evonik Degussa GmbH domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 28. ledna 2015, Evonik Degussa v. Komise (T-341/12, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2015:51), kterým Tribunál Evropské unie zamítl její žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise C (2012) 3534 final ze dne 24. května 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná navrhovatelkou (věc COMP/38.620 – Peroxid vodíku a perboritan) (dále jen „sporné rozhodnutí“) na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Evropské komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. 2011, L 275, s. 29).

Právní rámec

Nařízení (ES) č. 1/2003

2 Podle článku 28 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) nadepsaného „Profesní tajemství“:

„1. Aniž jsou dotčeny články 12 a 15, informace vyžádané podle článků 17 až 22 mohou být použity pouze pro ten účel, pro který byly získány.

2. Aniž je dotčena výměna a použití informací podle článků 11, 12, 14, 15 a 27, Komise a orgány pro hospodářskou soutěž členských států, jejich úředníci, pracovníci a další osoby pracující pod dohledem těchto orgánů, jakož i úředníci a státní zaměstnanci ostatních orgánů členských států nesmějí sdělovat informace, které získali nebo vyměnili podle tohoto nařízení, a které svou povahou podléhají profesnímu tajemství. Tato povinnost platí rovněž pro všechny zástupce a odborníky členských států, kteří se účastní zasedání poradního výboru podle článku 14.“

3 Článek 30 uvedeného nařízení, nadepsaný „Zveřejňování rozhodnutí“, stanoví:

„1. Komise zveřejňuje rozhodnutí, která přijme podle článků 7 až 10, 23 a 24.

2. Ve zveřejnění musí být uvedena jména stran a hlavní obsah rozhodnutí, včetně všech uložených sankcí. Bere se v úvahu oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství.“

Rozhodnutí 2011/695

4 Podle bodu 8 odůvodnění rozhodnutí 2011/695:

„Úředník pro slyšení by měl postupovat jako nezávislý rozhodčí, jenž usiluje o vyřešení problémů ovlivňujících účinný výkon procesních práv dotyčných stran, […] v případě, že tyto problémy nelze vyřešit předchozími kontakty se službami Komise, které jsou odpovědné za vedení řízení ve věcech hospodářské soutěže, jež tato procesní práva musí dodržovat.“

5 Bod 9 odůvodnění tohoto rozhodnutí uvádí, že „[m]andát úředníka pro slyšení v řízení ve věcech hospodářské soutěže by měl být stanoven takovým způsobem, aby byl v průběhu celého řízení zaručen účinný výkon procesních práv v průběhu celého řízení před Komisí podle článků 101 a 102 [SFEU], zvláště práva na slyšení“.

6 Podle čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/695 jsou pravomoci a funkce úředníků pro slyšení jmenovaných ve věcech hospodářské soutěže stanoveny v tomto rozhodnutí.

7 Článek 1 odst. 2 uvedeného rozhodnutí definuje úlohu tohoto úředníka pro slyšení tak, že spočívá v zaručení „účinn[ého] výkon[u] procesních práv během celého řízení před Komisí ve věcech hospodářské soutěže pro provádění článků 101 a 102 [SFEU]“.

8 Článek 8 téhož rozhodnutí, který figuruje v jeho kapitole 4, přičemž tato kapitola je nadepsaná „Přístup ke spisu, důvěrnost a obchodní tajemství“, stanoví:

„1. Pokud má Komise v úmyslu zveřejnit informace, jež mohou představovat obchodní tajemství, nebo jiné důvěrné informace týkající se jakéhokoli podniku či osoby, musí prostřednictvím Generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž tento podnik či osoby písemně informovat o svém úmyslu a jeho důvodech. Bude stanovena lhůta, v níž dotyčný podnik či osoba mohou předložit jakékoli písemné připomínky.

2. Pokud dotyčný podnik či osoba nesouhlasí se zveřejněním informací, může se v této věci obrátit na úředníka pro slyšení. Pokud úředník pro slyšení shledá, že informace zveřejněna být může, neboť nepředstavuje obchodní tajemství či jinou důvěrnou informaci, nebo protože existuje převládající zájem na jejím zveřejnění, uvede toto zjištění v odůvodněném rozhodnutí, jež oznámí dotyčnému podniku či osobě. V rozhodnutí se stanoví den, po němž bude informace zveřejněna. Tento den nesmí být stanoven na dříve než jeden týden ode dne oznámení.

3. Odstavce 1 a 2 se použijí obdobně i na sdělení informací jejich zveřejněním v Úředním věstníku Evropské unie.

[…]“

Nařízení (ES) č. 1049/2001

9 Článek 4 odst. 2, 3 a 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43) stanoví:

„2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

— obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,

— soudního řízení a právního poradenství,

— cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

3. Přístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

Přístup k dokumentu, který obsahuje stanoviska pro vnitřní použití v rámci porad a předběžných konzultací uvnitř daného orgánu, se odepře i po přijetí rozhodnutí, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.

[…]

7. Výjimky uvedené v odstavcích 1 až 3 se uplatňují jen po dobu, po kterou je ochrana odůvodněna obsahem dokumentu. Výjimky lze uplatňovat nejdéle po dobu třiceti let. V případě dokumentů spadajících pod výjimky, které se vztahují k soukromí nebo obchodním zájmům, a v případě citlivých dokumentů lze výjimky uplatňovat i po uplynutí této doby, je-li to nezbytné."

Oznámení Komise z roku 2002 o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelových dohod

10 Bod 4 oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3, dále jen „sdělení o shovívavosti z roku 2002") stanoví:

„Komise usoudila, že je v zájmu [Unie] poskytnout příznivé zacházení podnikům, které s ní spolupracují. Zájmy spotřebitelů a občanů na zjištění a potrestání kartelů převažují nad zájmy na pokutování podniků, které Komisi umožní takové praktiky odhalit a potrestat."

11 Bod 6 tohoto sdělení uvádí:

„Komise se domnívá, že spolupráce podniku při zjištění existence kartelu má vnitřní hodnotu. Rozhodný příspěvek pro zahájení šetření nebo zjištění protiprávního jednání může být důvodem k tomu, aby dotyčnému podniku byla poskytnuta ochrana před jakoukoli pokutou, jsou-li splněny některé další požadavky."

12 Podle bodu 21 sdělení o shovívavosti z roku 2002:

„Pro získání nároku musí podnik poskytnout Komisi důkaz o předpokládaném protiprávním jednání, který představuje významnou přidanou hodnotu k důkazům, které Komise již vlastní, a musí ukončit svou účast v předpokládaném protiprávním jednání nejpozději v době předložení důkazů."

13 Bod 29 tohoto sdělení zní takto:

„Komise si je vědoma, že toto oznámení vyvolá oprávněná očekávání, na která mohou podniky spoléhat, když Komisi odhalují existenci kartelu."

14 Body 31 až 33 uvedeného sdělení znějí:

„31. V souladu s postupy Komise se skutečnost, že určitý podnik spolupracoval s Komisí během správního řízení, uvede v rozhodnutí, aby byla zdůvodněna ochrana nebo snížení pokuty. Poskytnutí ochrany nebo snížení pokut nemůže chránit podnik před občanskoprávními důsledky jeho účasti na protiprávním jednání podle článku [101 SFEU].

32. Komise má za to, že za běžných podmínek by zveřejnění dokumentů, které obdržela v rámci tohoto oznámení, poškodilo ochranu pro účely kontrol a šetření ve významu čl. 4 odst. 2 nařízení [č. 1049/2001].

33. Jakékoli písemné prohlášení učiněné vůči Komisi ve vztahu k tomuto oznámení je součástí spisu Komise. Nelze ho zveřejnit ani použít pro jiné účely než účely uplatňování článku [101 SFEU]."

Oznámení Komise z roku 2006 o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelových dohod

15 Bod 40 oznámení Komise z roku 2006 o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 2006, C 298, s. 17, dále jen „sdělení o shovívavosti z roku 2006“) stanoví:

„Podle názoru Komise, zveřejnění dokumentů nebo písemných či zvukově zaznamenaných prohlášení podniků získaných v kontextu tohoto oznámení, obyčejně může být v rozporu s určitými veřejnými či soukromými zájmy, například ochranou účelu inspekcí a vyšetřování ve smyslu čl. 4 nařízení [č. 1049/2001], a to i po vydání rozhodnutí.“

Skutečnosti předcházející sporu

16 Skutečnosti předcházející sporu, jak vyplývají z bodů 1 až 13 napadeného rozsudku, mohou být shrnuty následovně.

17 Dne 3. května 2006 přijala Evropská komise rozhodnutí C (2006) 1766 final v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (věc COMP/38.620 – Peroxid vodíku a perboritan) (dále jen „rozhodnutí PVP“), jehož shrnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2006, L 353, s. 54).

18 V rozhodnutí PVP Komise zejména konstatovala, že se Degussa AG, nyní Evonik Degussa GmbH, účastnila spolu se šestnácti dalšími společnostmi působícími v odvětví peroxidu vodíku a perboritanu jednání porušujícího článek 81 ES na území Evropského hospodářského prostoru (EHP). Vzhledem k tomu, že navrhovatelka byla první společností, která kontaktovala Komisi v prosinci 2002 na základě sdělení o shovívavosti z roku 2002 a že při této příležitosti plně spolupracovala tím, že Komisi poskytla všechny informace, které měla k dispozici ve věci protiprávního jednání, byla jí přiznána úplná ochrana před pokutou.

19 V roce 2007 bylo na internetové stránce generálního ředitelství Komise (GŘ) pro hospodářskou soutěž zveřejněno první nedůvěrné znění rozhodnutí PVP.

20 V dopise zaslaném navrhovatelce dne 28. listopadu 2011 informovala Komise o svém záměru zveřejnit nové podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí PVP (dále jen „rozšířené znění rozhodnutí PVP“) přebírající celý obsah uvedeného rozhodnutí s výjimkou důvěrných informací. Při této příležitosti Komise navrhovatelku požádala, aby v rozhodnutí PVP označila informace, ve vztahu ke kterým hodlá žádat o důvěrné zacházení.

21 Vzhledem k tomu, že navrhovatelka měla za to, že rozšířené znění rozhodnutí PVP obsahuje důvěrné informace nebo obchodní tajemství, informovala Komisi v dopise ze dne 23. prosince 2011 o tom, že se zamýšleným zveřejněním nesouhlasí. Na podporu tohoto nesouhlasu navrhovatelka konkrétně tvrdila, že uvedené znění obsahuje řadu informací, které předala Komisi na základě sdělení o shovívavosti z roku 2002, stejně jako jména několika jejích spolupracovníků, jakož i údaje týkající se jejich obchodních styků. Podle navrhovatelky zamýšlené zveřejnění porušuje zejména zásady ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení a může jím být dotčeno vyšetřování Komise.

22 Dopisem ze dne 15. března 2012 informovala Komise navrhovatelku o tom, že souhlasí s tím, že z rozšířeného znění rozhodnutí PVP, které má být zveřejněno, odstraní všechny informace, které přímo či nepřímo umožňují identifikovat zdroj informací sdělených na základě sdělení o shovívavosti

z roku 2002, stejně jako jména spolupracovníků navrhovatelky. Naproti tomu byla Komise toho názoru, že není důvodné přiznat důvěrnost ostatním informacím, ve vztahu ke kterým navrhovatelka požádala o důvěrné zacházení (dále jen „sporné informace“).

23 Využitím možnosti stanovené rozhodnutím 2011/695 předložila navrhovatelka věc úředníkovi pro slyšení, aby vyjmul z rozšířeného znění rozhodnutí PVP všechny informace, které poskytla na základě sdělení o shovívavosti z roku 2002.

24 Napadeným rozhodnutím zamítl úředník pro slyšení jménem Komise žádosti o důvěrné zacházení podané navrhovatelkou.

25 Úředník pro slyšení nejprve zdůraznil meze svého mandátu s vysvětlením, že tento mandát mu umožňuje pouze přezkoumat, zda informace musí být považována za důvěrnou, a nikoli napravit tvrzené porušení legitimních očekávání navrhovatelky vůči Komisi.

26 Kromě toho úředník pro slyšení uvedl, že navrhovatelka nesouhlasí se zveřejněním nového rozšířeného znění rozhodnutí PVP pouze z důvodu, že toto znění obsahuje informace poskytnuté na základě sdělení o shovívavosti z roku 2002 a že zveřejnění těchto informací třetím osobám by jí mohlo způsobit škodu v kontextu žaloby na náhradu škody podané k vnitrostátním soudům. Podle úředníka pro slyšení přitom Komise disponuje širokou posuzovací pravomocí při rozhodování, zda zveřejní víc než jen hlavní obsah svých rozhodnutí. Navíc odkazy na dokumenty obsažené ve správním spisu samy o sobě nepředstavují obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace.

27 Podle úředníka pro slyšení navrhovatelka neprokázala, že by jí zveřejnění informací, které sdělila Komisi, aby se na ni vztahoval program shovívavosti upravený sdělením o shovívavosti z roku 2002, mohlo způsobit vážnou škodu. Zájem podniku, kterému Komise uložila pokutu za porušení práva hospodářské soutěže, na tom, aby podrobnosti protiprávního jednání, které je mu vytýkáno, nebyly zveřejněny, každopádně nezasluhuje žádné zvláštní ochrany. Úředník pro slyšení k tomuto bodu připomněl, že žaloby na náhradu škody jsou nedílnou součástí politiky Evropské unie ve věci hospodářské soutěže, a že tedy navrhovatelka nemůže z důvodu své účasti na kartelu uvedeného v rozhodnutí PVP uplatňovat oprávněný zájem na tom, aby byla chráněna před rizikem takových žalob.

28 Úředník pro slyšení měl rovněž za to, že nemá pravomoc k tomu, aby odpověděl na argument navrhovatelky, podle kterého by zveřejněním třetím osobám informací, které sdělila Komisi v rámci programu shovívavosti, byl dotčen uvedený program, neboť taková otázka překračuje meze jeho mandátu. V tomto ohledu připomněl, že v souladu s judikaturou přísluší jedině Komisi, aby posoudila, v jaké míře musí být veřejnost informována o skutkovém a historickém kontextu, do kterého spadá předmětné jednání, neobsahuje-li důvěrné informace.

29 Konečně úředník pro slyšení uvedl, že jelikož se mandát, který mu byl svěřen na základě článku 8 rozhodnutí 2011/695 omezuje na posouzení, v jaké míře spadají informace do profesního tajemství nebo s nimi musí být zacházeno důvěrně z jiného důvodu, nemá pravomoc k tomu, aby se vyjádřil k argumentu navrhovatelky, podle kterého má zveřejnění informací, které sdělila na základě programu shovívavosti, za následek neodůvodněné rozdílné zacházení ve vztahu k ostatním účastníkům na protiprávním jednání konstatovaném v rozhodnutí PVP.

Napadený rozsudek

30 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. srpna 2012 navrhovatelka podala žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí.

31 Na podporu své žaloby navrhovatelka vznesla pět žalobních důvodů vycházejících zaprvé z porušení čl. 8 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2011/695, zadruhé z nedostatečného odůvodnění sporného rozhodnutí, zatřetí z porušení profesního tajemství, jakož i důvěrné povahy informací, jejichž zveřejnění Komise zamýšlí, začtvrté z porušení zásad ochrany legitimního očekávání, právní jistoty a rovného zacházení a zapáté z porušení zásady účelnosti zakotvené v článku 28 nařízení č. 1/2003, jakož i z porušení bodu 48 oznámení Komise o pravidlech pro přístup do spisu Komise v případech podle článků [101 SFEU] a [102 SFEU], článků 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Úř. věst. 2005, C 325, s. 7).

32 Napadeným rozsudkem Tribunál žalobu zamítl jako neopodstatněnou.

Návrhová žádání účastníků v řízení o kasačním opravném prostředku

33 Navrhovatelka v kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek;

— zrušil sporné rozhodnutí a

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

34 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl v plném rozsahu a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

35 Na podporu kasačního opravného prostředku navrhovatelka vznáší tři důvody vycházející zaprvé z porušení čl. 8 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2011/695, zadruhé z porušení článku 339 SFEU, článku 30 nařízení č. 1/2003, čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jakož i článku 7 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a zatřetí z porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty.

K prvnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 8 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2011/695

36 První důvod kasačního opravného prostředku se v podstatě dělí na dvě části vycházející zaprvé z toho, že Tribunál porušil pravomoc úředníka pro slyšení k rozhodování o zveřejnění informací podle čl. 8 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2011/695, a zadruhé z toho, že Tribunál zamítl výhradu navrhovatelky vycházející ze zkreslení skutečností a sporného rozhodnutí.

K první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

37 V první části svého prvního důvodu navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se v bodech 42 až 44 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení tím, že rozhodl, že úředník pro slyšení nemá pravomoc zkoumat její argumenty vycházející z toho, že zveřejnění rozšířeného znění rozhodnutí PVP porušuje zásady ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení.

38 Komise navrhuje zamítnutí první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a uvádí, že úředník pro slyšení nemá pravomoc zkoumat takové argumenty, protože uvedené zásady nemají specificky cíl chránit důvěrnost informací nebo dokumentů.

– Závěry Soudního dvora

39 Pravomoci a funkce úředníka pro slyšení jmenovaného v řízeních ve věcech hospodářské soutěže jsou podle čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/695 stanoveny v tomto rozhodnutí.

40 Podle čl. 1 odst. 2 uvedeného rozhodnutí, jak je vysvětlen bodem 9 odůvodnění téhož rozhodnutí, musí být mandát úředníka pro slyšení stanoven takovým způsobem, aby byl v průběhu celého řízení zaručen účinný výkon procesních práv v průběhu celého řízení před Komisí podle článků 101 a 102 SFEU, zvláště práva na slyšení.

41 V tomto ohledu z čl. 8 odst. 1 rozhodnutí 2011/695 vyplývá, že pokud má Komise v úmyslu zveřejnit informace, jež mohou představovat obchodní tajemství, nebo jiné důvěrné informace týkající se jakéhokoli podniku či osoby, musí tento podnik či osoby písemně informovat o svém úmyslu a je stanovena lhůta, v níž dotyčný podnik či osoba mohou předložit jakékoli písemné připomínky.

42 Dotčená osoba se tedy může, v souladu s čl. 8 odst. 2 tohoto rozhodnutí, pokud jde o citlivé informace, jež podle ní mohou představovat obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace, proti jejich zveřejnění bránit předložením věci úředníku pro slyšení. Pokud se úředník pro slyšení domnívá, že dotčená informace zveřejněna být může, neboť nepředstavuje obchodní tajemství či jinou důvěrnou informaci, nebo protože existuje převládající zájem na jejím zveřejnění, vydá odůvodněné rozhodnutí stanovící den, po němž bude informace zveřejněna, což nemůže být stanoveno na dříve než jeden týden ode dne oznámení.

43 Konečně čl. 8 odst. 3 uvedeného rozhodnutí stanoví, že se tato ustanovení použijí obdobně i na sdělení informací jejich zveřejněním v *Úředním věstníku Evropské unie*.

44 Článek 8 téhož rozhodnutí má tak, jak Tribunál rozhodl v bodě 41 napadeného rozsudku, na procesní úrovni zavést ochranu, která se podle unijního práva, nyní čl. 28 odst. 2 nařízení č. 1/2003, vztahuje na informace, o nichž se Komise dověděla v rámci řízení vedeného podle pravidel hospodářské soutěže.

45 Zvláště má čl. 8 odst. 2 rozhodnutí 2011/695 za cíl upřesnit důvody, které úředníku pro slyšení umožňují domnívat se, že informace, u nichž dotčená osoba žádá o důvěrné zacházení, mohou být zveřejněny. Z tohoto ustanovení totiž vyplývá, že se uvedený úředník pro slyšení může domnívat, že informace může být zveřejněna, pokud ve skutečnosti nepředstavuje obchodní tajemství či jinou důvěrnou informaci nebo pokud existuje převládající zájem na jejím zveřejnění.

46 Avšak, i když uvedené ustanovení stanoví důvody, které umožňují, aby se úředník pro slyšení domníval, že informace může být zveřejněna, téže ustanovení neomezuje naopak důvody vycházející z pravidel nebo zásad unijního práva, které dotčená osoba může uplatnit, aby bránil zamýšlenému zveřejnění.

47 V projednávané věci navrhovatelka před Tribunálem v podstatě tvrdila, že dodržení zásad ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení představuje legitimní důvod, který by mohl odůvodnit, že sporné informace byly chráněny unijním právem proti zveřejnění a že se úředník pro slyšení tím, že nerozhodl o námitkách založených na těchto zásadách, dopustil nesprávného právního posouzení.

48 V tomto ohledu Tribunál nejprve v bodě 33 napadeného rozsudku konstatoval, že pokud úředník pro slyšení přijme rozhodnutí na základě čl. 8 rozhodnutí 2011/695, je povinen nejen přezkoumat, zda znění rozhodnutí sankcionujícího porušení článku 101 SFEU, které má zkoumat, obsahuje obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace požívající obdobné ochrany, nýbrž i ověřit, zda toto znění

obsahuje jiné informace, které nemohou být zpřístupněny veřejnosti buď z důvodu pravidel unijního práva, které je specificky chrání, nebo z důvodu, že patří mezi informace, které svou povahou spadají pod závazek profesního tajemství.

49 Tribunál se následně v bodech 42 a 43 napadeného rozsudku v podstatě domníval, že zásady legitimního očekávání a rovného zacházení dovolávané navrhovatelkou u úředníka pro slyšení nepředstavují pravidla specificky chránící před zpřístupněním veřejnosti takových informací, jako jsou informace, které byly sděleny Komisi navrhovatelkou za účelem získání její shovívavosti, a že proto tyto zásady nespadají jako takové pod ochranu, která se podle unijního práva vztahuje na informace, o nichž se Komise dověděla v rámci řízení podle článku 101 SFEU.

50 Tribunál tudíž došel v bodě 43 napadeného rozsudku k závěru, že tyto zásady překračují rámec poslání, které je úředníkovi pro slyšení svěřeno podle článku 8 rozhodnutí 2011/695.

51 Jak však bylo připomenuto v bodě 44 tohoto rozsudku, článek 8 rozhodnutí 2011/695 má na procesní úrovni zavést ochranu, která se podle unijního práva vztahuje na informace, o nichž se Komise dověděla v rámci řízení vedeného podle pravidel hospodářské soutěže. Tuto ochranu nutno chápat jako vztahující se ke každému důvodu, který by mohl odůvodnit ochranu důvěrnosti dotčených informací.

52 Tento výklad je podpořen na jedné straně první větou čl. 8 odst. 2 rozhodnutí 2011/695, která stanoví, bez jiného omezení, že pokud dotyčný podnik či osoba nesouhlasí se zveřejněním informací, může se v této věci obrátit na úředníka pro slyšení.

53 Na jedné straně by bylo v rozporu s cílem mandátu úředníka pro slyšení, jak je definován v čl. 1 odst. 2 rozhodnutí 2011/695, jakož i bodu 9 odůvodnění, který spočívá v zaručení účinného výkonu procesních práv, pokud by mohl rozhodovat pouze o části důvodů, které mohou bránit zveřejnění dané informace.

54 Působnost čl. 8 odst. 2 rozhodnutí 2011/695 by byla značně omezena, pokud by toto ustanovení mělo být vykládáno tak, že umožňuje, jak Tribunál rozhodl v bodě 42 napadeného rozsudku, aby úředník pro slyšení zohlednil pouze pravidla specificky chránící před zpřístupněním informací veřejnosti, jako jsou pravidla obsažená v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1) nebo v nařízení č. 1049/2001.

55 Z toho vyplývá, že důvody, které mohou omezit zveřejnění informací, jako jsou informace, které byly sděleny navrhovatelkou Komisi za účelem získání její shovívavosti, se neomezují na důvody vycházející pouze z pravidel majících specificky chránit před zpřístupněním veřejnosti těchto informací, a že úředník pro slyšení tedy musí zkoumat všechny námitky založené na důvodu, vycházejícím z pravidel nebo zásad unijního práva, uplatněném dotčenou osobou k domáhání se ochrany důvěrnosti dotčených informací.

56 Proto se Tribunál tím, že v bodě 44 napadeného rozsudku rozhodl, že úředník pro slyšení v projednávaném případě právem odmítl svou pravomoc k odpovědi na námitky proti zamýšlenému zveřejnění, které vznesla navrhovatelka na základě dodržení zásad legitimního očekávání a rovného zacházení, dopustil nesprávného právního posouzení.

57 Je tudíž třeba vyhovět první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, aniž by bylo třeba zkoumat jeho druhou část.

K druhému důvodu vycházejícímu z porušení článku 339 SFEU, článku 30 nařízení č. 1/2003, čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, článku 8 EÚLP, jakož i článku 7 Listiny

58 Ve čtyřech částech druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že se domníval, že sporné informace nejsou ani důvěrné ani chráněné proti případnému zveřejnění kvůli jiným důvodům než jejich důvěrné povaze.

K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

59 V první části druhého důvodu navrhovatelka uvádí, že Tribunál chybně konstatoval, v bodech 84 až 86 a 162 napadeného rozsudku, že sporné informace ztratily důvěrnou povahu kvůli pouhé skutečnosti, že jsou starší pěti let. Podle navrhovatelky tyto informace jsou a zůstávají zásadními znaky jejího obchodního postavení, jelikož by, jak ostatně uvedl Tribunál, jí jejich zveřejnění mohlo způsobit vážnou škodu.

60 Judikatura citovaná Tribunálem v bodě 84 napadeného rozsudku, ze které vycházel na podporu tohoto konstatování, není údajně použitelná na projednávanou věc, protože tato judikatura se týká nikoli zveřejnění informací poskytnutých žadateli o shovívavost na internetu, nýbrž zveřejnění tajných nebo důvěrných informací týkajících se jiných účastníků v rámci řízení probíhajících u unijních soudů.

61 Navíc z čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001 vyplývá, že hospodářské zájmy mohou být překážkou zveřejnění informací dokonce i po uplynutí doby 30 let.

62 Konečně by přijmutí domněnky ztráty důvěrné povahy informací poskytnutých uchazeči o shovívavost po uplynutí pěti let mělo za následek zmaření ochrany prohlášení učiněných uchazeči, jelikož obecně řízení Komise v oblasti kartelových dohod trvají déle než pět let.

63 Komise navrhuje zamítnutí první části druhého důvodu.

– Závěry Soudního dvora

64 Pokud jde zaprvé o argumentaci, kterou navrhovatelka Tribunálu vytýká, že na zveřejnění informací poskytnutých za účelem získání shovívavosti uplatnil pravidlo, které není v tomto kontextu použitelné, je třeba uvést, že informace, které byly tajné nebo důvěrné, jsou však starší pěti let, musí být z důvodu plynutí času v zásadě považovány za historické a z tohoto důvodu zbaveny tajné nebo důvěrné povahy, ledaže výjimečně účastník, který tuto povahu uplatňuje, prokáže, že navzdory svému stáří tyto informace stále představují zásadní znaky jejího obchodního postavení nebo postavení třetích osob. Tyto úvahy, které vedou k vyvratitelné domněnce, jsou platné jak v kontextu žádostí o důvěrné zacházení ve vztahu k vedlejším účastníkům v rámci žaloby před unijními soudy, tak v kontextu žádostí o zachování důvěrnosti za účelem zveřejnění, ze strany Komise, rozhodnutí konstatujícího porušení práva hospodářské soutěže.

65 V projednávané věci Tribunál poté, co toto pravidlo vysvětlil v bodě 84 napadeného rozsudku, uvedl v bodě 85 téhož rozsudku, že ačkoli jsou sporné informace starší pěti let, přičemž většina z nich je dokonce starší deseti let, navrhovatelka neuplatnila žádnou konkrétní argumentaci, aby prokázala, že i přes svou zastaralost uvedené informace nadále představují zásadní znaky jejího obchodního postavení nebo postavení třetí osoby. Navrhovatelka se spokojila s tvrzením, že velký počet pasáží rozšířeného znění rozhodnutí PVP, které popisují skutečnosti, jež zakládají protiprávní jednání, obsahuje informace týkající se jejích obchodních styků a její cenové politiky.

66 Konečně Tribunál došel v bodě 86 napadeného rozsudku k závěru, že i kdyby některé sporné informace mohly představovat obchodní tajemství v určité době, musí být každopádně považovány za historické. Navíc navrhovatelka neprokázala, čím by bylo ještě odůvodněno poskytnout uvedeným informacím výjimečně ochranu, kterou z tohoto důvodu poskytuje čl. 30 odst. 2 nařízení č. 1/2003.

67 Z toho vyplývá, že úvahy Tribunálu v bodech 84 až 86 napadeného rozsudku nejsou stiženy nesprávným právním posouzením.

68 Zadruhé je třeba konstatovat, že navrhovatelka uplatňuje v rámci této první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku rozpor mezi posouzením, v bodě 85 napadeného rozsudku, nedůvěrné povahy dotyčných informací z důvodu jejich historické povahy a posouzením, v bodě 105 uvedeného rozsudku, podle kterého jí zveřejnění těchto informací může způsobit vážnou škodu.

69 V tomto ohledu je však třeba uvést, že tento argument je založen na nesprávném výkladu napadeného rozsudku. V bodě 85 napadeného rozsudku se totiž Tribunál omezil na konstatování historické povahy sporných informací za účelem odmítnutí žádosti navrhovatelky o ochranu těchto informací z důvodu obchodních tajemství nebo obchodních informací důvěrné povahy, zatímco tvrzení Tribunálu v bodě 105 uvedeného rozsudku, podle kterého by zveřejnění sporných informací mohlo navrhovatelce způsobit vážnou škodu, spadá do zkoumání druhé ze tří podmínek, jimiž je podmíněna ochrana důvěrnosti informací sdělených v projednávané věci Komisi na základě programu shovívavosti.

70 Zatřetí argumentace navrhovatelky, podle které Tribunál připustil obecnou domněnku ztráty důvěrnosti informací poskytnutých žadateli o shovívavost po uplynutí pěti let, domněnku, která by měla za následek zmaření ochrany prohlášení učiněných v rámci programu shovívavosti, opět vyplývá z nesprávného výkladu napadeného rozsudku. Jak generální advokát uvedl v bodech 136 až 139 svého stanoviska, taková argumentace pomíjí skutečnost, že se Tribunál v bodech 84 až 86 napadeného rozsudku omezil na uplatnění této domněnky k odmítnutí tvrzení navrhovatelky, podle kterého zamýšlené zveřejnění obsahuje citlivé obchodní informace, a že použitím uvedené domněnky není dotčeno zkoumání, ze strany Tribunálu, v bodech 88 až 122 napadeného rozsudku, jiné výhrady navrhovatelky vycházející ze skutečnosti, že sporné informace pocházejí z prohlášení o shovívavosti. Tato argumentace musí být proto rovněž zamítnuta jako neopodstatněná.

71 S ohledem na předcházející úvahy musí být první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta.

K druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

72 V druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí zaprvé, že Tribunál nevzal v bodech 92 a 93 napadeného rozsudku v úvahu působnost nařízení č. 1049/2001 a příslušnou judikaturu. Obecná domněnka ohrožení cíle vyšetřování Komise a obchodních zájmů účastníků řízení v oblasti kartelových dohod, jak byla vyvozena Soudním dvorem v rozsudku ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), by měla být uplatněna i na zveřejnění pasáží vycházejících z prohlášení učiněných uchazeči o shovívavost v nedůvěrných zněních rozhodnutí Komise.

73 Zadruhé navrhovatelka tvrdí, že konstatování uvedená v bodech 93 a 117 napadeného rozsudku jsou stižena nesprávným právním posouzením, jelikož Tribunál v nich rozlišoval mezi zveřejněním dokumentů poskytnutých uchazeči o shovívavost, které je ze zásady nedovolené, a zveřejněním informací vycházejících z těchto dokumentů, jako jsou výňatky z prohlášení uskutečněných těmito uchazeči, což je dovolené.

74 Zatřetí navrhovatelka tvrdí, že zveřejnění sporných informací je v rozporu s ujištěními, která Komise dala v bodě 32 sdělení o shovívavosti z roku 2002 a v bodě 40 sdělení o shovívavosti z roku 2006.

75 Začtvrté navrhovatelka tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál konstatoval v bodě 119 napadeného rozsudku, potvrzuje jakožto uchazečka o shovívavost vlastní a konkrétní zájem na ochraně účinnosti programu shovívavosti.

76 Komise navrhuje zamítnutí druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

– Závěry Soudního dvora

77 Zaprvé, pokud jde o argument navrhovatelky, podle kterého pravidla judikatury omezují podmínky, za kterých Komise může na základě nařízení č. 1049/2001 zveřejnit třetím osobám dokumenty obsažené ve správním spise týkajícím řízení podle článků 101 a 102 SFEU, je rovnou třeba zdůraznit, že nařízení č. 1049/2001 je nepoužitelné v kontextu projednávané věci, která se týká zveřejnění informací v rozhodnutí Komise konstatujícím porušení článku 101 SFEU. Vzniká tedy otázka, zda navzdory nepoužitelnosti tohoto nařízení v projednávané věci, je přesto třeba použít na zveřejnění rozhodnutí o porušení článků 101 a 102 SFEU judikaturu, vydanou na základě uvedeného nařízení, kterou Soudní dvůr uznal existenci obecné domněnky, která může odůvodnit odmítnutí zveřejnění dokumentů obsažených ve spise týkajícím se uplatnění článku 101 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112, body 92 a 93).

78 V tomto ohledu je třeba uvést, že zveřejnění nedůvěrné verze rozhodnutí konstatujícího porušení článku 101 SFEU je stanoveno v článku 30 nařízení č. 1/2003. Toto ustanovení odpovídá na úvahy týkající se účinnosti uplatnění unijního práva hospodářské soutěže v rozsahu, v němž mimo jiné takové zveřejnění umožňuje poskytnout obětem porušení článku 101 SFEU podporu v jejích žalobách na náhradu škody proti pachatelům těchto protiprávních jednání. Tyto různé zájmy však musí být v rovnováze s ochranou práv, která unijní právo přiznává zejména dotčeným podnikům, jako je právo na ochranu profesního nebo obchodního tajemství, nebo dotčeným jednotlivcům, jako je právo na ochranu osobních údajů.

79 Vzhledem k těmto rozdílům mezi režimem přístupu třetích osob ke spisu Komise a režimem týkajícím se zveřejňování rozhodnutí v oblasti protiprávních jednání, nemůže být judikatura vycházející z výkladu nařízení č. 1049/2001 uplatňovaná navrhovatelkou použita na kontext zveřejnění rozhodnutí o protiprávních jednáních.

80 Zadruhé navrhovatelka tvrdí, že zveřejnění sporných informací obsahuje zveřejnění informací vycházejících z prohlášení uskutečněných uchazečem o shovívavost. Podle navrhovatelky takové zveřejnění představuje zveřejnění „doslovných citací“ a „výňatků“ vycházejících z uvedených prohlášení, což nelze dovolit.

81 V tomto ohledu je nesporné, jak Tribunál uvedl v bodech 5 a 6 napadeného rozsudku, že navrhovatelka předala Komisi na základě programu shovívavosti mnoho informací, aby jí byla přiznána úplná ochrana před pokutou. Dopisem ze dne 15. března 2012 Komise souhlasila s tím, že z nového podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí PVP, které má být zveřejněno, odstraní informace, které přímo či nepřímo umožňují identifikovat zdroj informací poskytnutých na základě sdělení o shovívavosti z roku 2002, jakož i jména spolupracovníků navrhovatelky.

82 Před Tribunálem navrhovatelka tvrdila, jak vyplývá z bodu 88 napadeného rozsudku, že sporné informace musí být předmětem důvěrného zacházení již z toho důvodu, že byly dobrovolně sděleny podnikem Komisi s cílem mít prospěch z programu shovívavosti.

83 V odpověď na tento argument Tribunál zejména v bodě 93 napadeného rozsudku rozhodl, že důsledkem zveřejnění informací týkajících se skutečností zakládajících protiprávní jednání, které nebyly obsaženy v nedůvěrném znění rozhodnutí PVP zveřejněném v roce 2007, pokud mělo být učiněno, není sdělení třetím osobám žádostí o shovívavost podaných navrhovatelkou u Komise, protokolů obsahujících ústní prohlášení navrhovatelky učiněných na základě programu shovívavosti, či dokonce dokumentů, které navrhovatelka dobrovolně předložila Komisi při vyšetřování.

84 Konečně v bodě 139 napadeného rozsudku Tribunál připomenul, že Komise rozhodla, odstranit v rozšířeném znění rozhodnutí PVP všechny informace, které by mohly přímo či nepřímo identifikovat zdroj informací, které jí navrhovatelka sdělila za účelem prospěchu z programu shovívavosti.

85 Z těchto různých pasáží napadeného rozsudku vyplývá, že argumentace žalobkyně před Tribunálem, pokud jde o důvěrnost sporných informací, se týkala obecně všech těchto informací z důvodu, že byly sděleny dobrovolně Komisi v rámci programu shovívavosti. Ze stejných pasáží vyplývá, že Tribunál v žádném okamžiku nerozhodl, že je Komise oprávněna zveřejnit prostřednictvím zveřejnění rozšířeného znění rozhodnutí PVP doslovné citace vyňaté z prohlášení provedených navrhovatelkou s cílem získání shovívavosti.

86 Za těchto podmínek je argumentace předložená navrhovatelkou v rámci této druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku, podle které Tribunál připustil, aby Komise zveřejnila rozšířené znění rozhodnutí PVP obsahující doslovné citace z jejího prohlášení učiněného s cílem získání shovívavosti Komise, založena na nesprávném výkladu napadeného rozsudku a musí být zamítnuta.

87 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že zveřejnění, ve formě doslovných citací, informací vyňatých z dokumentů předložených podnikem Komisi na podporu prohlášení učiněného s cílem získání shovívavosti, se liší od zveřejnění doslovných citací tohoto prohlášení samotného. Zatímco prvně uvedené zveřejnění musí být povoleno při dodržení patřičné ochrany, mimo jiné obchodních tajemství, profesního tajemství nebo jiných důvěrných informací, druhé zveřejnění není povoleno v žádném případě.

88 Zatřetí navrhovatelka tvrdí, že Komise není oprávněna zveřejnit sporné informace, které pocházejí z prohlášení, která uskutečnila s cílem získání shovívavosti, jelikož takové zveřejnění je v rozporu s ujištěními danými Komisí ve sděleních o shovívavosti z roku 2002 a z roku 2006, a ohrožuje účinnost programu shovívavosti.

89 V tomto ohledu vyplývá z bodů 3 až 7 sdělení o shovívavosti z roku 2002, platného v době, kdy navrhovatelka podala žádost o shovívavost, že jediným účelem tohoto sdělení je stanovit podmínky, za nichž může být podniku buď poskytnuta ochrana před pokutami, nebo pokuta snížena.

90 Bod 4 tohoto sdělení proto uvádí, že je v zájmu Unie poskytnout příznivé zacházení podnikům, které s ní spolupracují. Kromě toho bod 6 uvedeného sdělení uvádí, že rozhodný příspěvek pro zahájení šetření může být důvodem k tomu, aby byla dotyčnému podniku poskytnuta ochrana před jakoukoli pokutou.

91 Kromě toho pravidla uvedená v bodech 8 až 27 sdělení o shovívavosti z roku 2002 se týkají výlučně uložení pokut a stanovení jejich částky.

92 Takový výklad je výslovně podporován názvem tohoto sdělení, jakož i jeho bodem 31, podle kterého skutečnost, že byla poskytnuta ochrana před pokutami nebo byla pokuta snížena, nemůže ochránit podnik před občanskoprávními důsledky jeho účasti na jednání porušujícím článek 101 SFEU.

93 Pokud jde o zacházení, ze strany Komise, s informacemi poskytnutými podnikem podílejícím se na programu shovívavosti, je pravdou, že v bodě 29 uvedeného sdělení Komise připouští, že si je vědoma, že totéž sdělení vyvolá oprávněná očekávání, na která mohou podniky spoléhat, když Komisi odhalují existenci kartelu.

94 V tomto ohledu sdělení o shovívavosti z roku 2002 stanoví v bodě 32, že za běžných podmínek by zveřejnění dokumentů obdržených v rámci tohoto oznámení, poškodilo ochranu pro účely kontrol a šetření ve významu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, a dále v bodě 33, že jakékoli písemné prohlášení učiněné vůči Komisi ve vztahu k tomuto oznámení je součástí spisu Komise a nelze ho zveřejnit ani použít pro jiné účely než účely uplatňování článku 101 SFEU.

95 Komise si tedy právě za účelem ochrany prohlášení učiněných s cílem získat shovívavost uložila, přijetím sdělení o shovívavosti z roku 2002, pravidla pro písemná prohlášení obdržená Komisí v souladu s tímto sdělením, jejichž zveřejnění je Komisí obecně považováno za narušující ochranu cílů inspekce a vyšetřování ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, jak je uvedeno v bodech 32 a 33 uvedeného sdělení.

96 Uvedená pravidla však nemají za cíl ani účinek zakázat Komisi zveřejnit informace týkající se prvků zakládajících porušení článku 101 SFEU, které jí byly předloženy v rámci programu shovívavosti a které nepožívají ochrany proti zveřejnění z jiného titulu.

97 Proto jedinou ochranou, které se může dovolávat podnik, který spolupracoval s Komisí v rámci řízení podle článku 101 SFEU, je ochrana týkající se na jedné straně ochrany před pokutami nebo snížení pokut za poskytnutí Komisi důkazů o domnělém protiprávním jednání, která mají značnou přidanou hodnotu vzhledem k důkazům, které již Komise má, a na druhé straně nezveřejnění dokumentů a písemných prohlášení, které Komise obdržela v souladu se sdělením o shovívavosti z roku 2002, Komisí.

98 Proto, na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, zveřejnění, jako je zamýšlené zveřejnění, uskutečněné podle článku 30 nařízení č. 1/2003 při dodržení profesního tajemství, nenarušuje ochranu, které se může dovolávat navrhovatelka podle sdělení o shovívavosti z roku 2002, protože, jak bylo konstatováno v předchozím bodě tohoto rozsudku, tato ochrana se může vztahovat pouze na určení pokuty a zacházení s dokumenty a prohlášeními, kterých se toto sdělení konkrétně týká.

99 Z toho vyplývá, že se Tribunál v bodech 93 a 117 napadeného rozsudku nedopustil žádného nesprávného právního posouzení při analýze zacházení vyhrazeného informacím sděleným navrhovatelkou Komisi v rámci programu shovívavosti. Argumentace předložená v tomto bodě navrhovatelkou tedy musí být zamítnuta.

100 Konečně začtvrté ani argumentace navrhovatelky, podle které navrhovatelka potvrzuje vlastní a konkrétní zájem na ochraně účinnosti programu shovívavosti, nemůže zpochybnit předcházející úvahy.

101 V tomto ohledu stačí konstatovat, že, jak Tribunál správně rozhodl v bodě 119 napadeného rozsudku, ochrana účinnosti programu shovívavosti nepředstavuje vlastní a konkrétní zájem navrhovatelky.

102 S ohledem na předcházející úvahy musí být druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta.

K třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

103 V třetí části druhého důvodu navrhovatelka podpůrně tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál tvrdil v bodech 107 až 111 napadeného rozsudku, by sporné informace měly být chráněny proti zamýšlenému zveřejnění, jelikož jsou splněny podmínky stanovené rozsudkem Tribunálu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise (T-198/03, EU:T:2006:136). Proto měl Tribunál konstatovat, že její zájmy jsou hodny ochrany.

104 Podle navrhovatelky její zájmem není vyhnout se uložení platby náhrady škody a úroků nebo zveřejnění zjištění Komise o průběhu dotčeného protiprávního jednání, nýbrž spíše odradit Komisi od znemožnění ochrany, stanovené sdělením o shovívavosti z roku 2002 a z roku 2006, vyhrazené prohlášením učiněným pouze za účelem programu shovívavosti, s důvěrou, že jejich důvěrnost bude zachována.

105 Navíc na rozdíl od toho, co Tribunál konstatoval v bodě 149 napadeného rozsudku, zamýšlené zveřejnění zjevně znevýhodňuje navrhovatelku oproti jiným účastníkům kartelové dohody, kteří nespolupracovali s Komisí na základě programu shovívavosti. Jelikož relevantní pasáže rozhodnutí PVP nepředstavují vlastní konstatování Komise, nýbrž pouze doslovnou reprodukci prohlášení uchazečů o shovívavost, ovlivňuje zveřejnění těchto pasáží mnohem více uchazeče o shovívavost než účastníky kartelové dohody, kteří nespolupracovali s Komisí. Tribunál údajně v bodě 164 napadeného rozsudku porušil zásadu rovného zacházení.

106 Komise navrhuje zamítnutí třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

– Závěry Soudního dvora

107 Rovnou je třeba konstatovat, že navrhovatelka nezpochybňuje úvahy Tribunálu v bodě 94 napadeného rozsudku, podle kterých musí být kumulativně splněny tři podmínky k tomu, aby informace, jako jsou sporné informace, spadaly pod ochranu profesního tajemství a byly z tohoto titulu chráněny.

108 Naproti tomu navrhovatelka v rámci této části zpochybňuje uplatnění, ze strany Tribunálu, na projednávaný případ poslední z těchto podmínek, a tudíž konstatování uvedeného v bodě 110 napadeného rozsudku, že její zájmy nejsou hodny ochrany.

109 V tomto ohledu, jak bylo uvedeno v bodech 82 a 85 tohoto rozsudku, se argumentace vznesená navrhovatelkou před Tribunálem k tvrzení, že její zájem na nezveřejnění sporných informací je hodný ochrany, týkala všech informací z důvodu, že byly sděleny Komisi v rámci žádosti o shovívavost. Tato argumentace nebyla nijak zaměřena na případné doslovné citace přímo vyňaté z prohlášení učiněného s cílem získání takové shovívavosti.

110 Za těchto podmínek musí být posouzení podané Tribunálem v bodech 107 až 111 napadeného rozsudku a zvláště v bodě 110, pokud jde o neexistenci, ohledně navrhovatelky, zájmu hodného ochrany ve vztahu k informacím, které sdělila Komisi, nutně chápáno tak, že se netýká takových citací a vztahuje se výlučně na informace vycházející z dokumentů předložených navrhovatelkou na podporu její žádosti o shovívavost, poskytující podrobnosti ke skutečnostem zakládajícím protiprávní jednání a účasti navrhovatelky na něm.

111 Tento výklad posouzení Tribunálu je podepřen bodem 107 napadeného rozsudku, ve kterém Tribunál zdůraznil, že zájem podniku potrestaného pokutou na tom, aby veřejnosti nebyly zpřístupněny „podrobnosti o protiprávním jednání, jež mu je vytýkáno“, nezasluhuje žádnou zvláštní ochranu, jakož

i bodem 108 uvedeného rozsudku, ve kterém Tribunál uvedl, že navrhovatelka nemůže oprávněně podat námitky proti tomu, aby Komise zveřejnila „informace, které podrobně odhalují její účast na protiprávním jednání sankcionovaném v rozhodnutí PVP“.

112 Z toho vyplývá, že argument navrhovatelky, uvedený v bodě 108 tohoto rozsudku, je založen na nesprávném výkladu bodů 107 až 111 napadeného rozsudku. Tento argument tedy musí být zamítnut.

113 Pokud jde o argumentaci navrhovatelky vycházející z porušení zásady rovného zacházení, jejím zkoumáním by Soudní dvůr předjímal zkoumání, jehož provedení přísluší úředníku pro slyšení, podobné argumentace, která byla vznesena navrhovatelkou v průběhu správního řízení a na jejímž základě úředník pro slyšení chybně, jak vyplývá ze zkoumání první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, opomenul rozhodnout. Za těchto podmínek není namístě, aby Soudní dvůr rozhodl o této argumentaci v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku.

114 S ohledem na předcházející úvahy musí být třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku zamítnuta.

Ke čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastnic řízení

115 Ve čtvrté části tohoto důvodu navrhovatelka tvrdí, že pasáže vycházející z prohlášení žadatelů o shovívavost jsou chráněny článkem 8 EÚLP a článkem 7 Listiny, a vyvozuje z toho, že Tribunál nesprávně zamítl v bodech 121 až 126 napadeného rozsudku její argumentaci vycházející z porušení těchto ustanovení. V tomto ohledu navrhovatelka zdůrazňuje, že prohlášení, z nichž vycházejí sporné informace, které Komise zamýšlí zveřejnit, byla učiněna na základě programu shovívavosti a bez její účasti na tomto programu by neexistovala. Zveřejnění těchto prohlášení, v rozporu se sdělením o shovívavosti z roku 2002 a 2006, jakož i ustálenou praxí Komise, nemůže být, na rozdíl od toho, co Tribunál rozhodl v bodech 125 a následujících napadeného rozsudku, považováno za předvídatelný důsledek účasti na kartelové dohodě.

116 Komise navrhuje zamítnutí čtvrté části druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

– Závěry Soudního dvora

117 Je třeba uvést, že Tribunál rozhodl v bodech 125 a 126 napadeného rozsudku, že právo na soukromí zaručené článkem 8 EÚLP a článkem 7 Listiny nemůže bránit zpřístupnění informací, které se jako informace, jejichž zveřejnění je v projednávaném případě zamýšleno, týkají účasti podniku na porušení unijního práva v oblasti kartelových dohod, jež bylo konstatováno v rozhodnutí Komise přijatém na základě článku 23 nařízení č. 1/2003 a má být zveřejněno v souladu s článkem 30 tohoto nařízení, protože podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva se osoba nemůže dovolávat článku 8 EÚLP, aby si stěžovala na poškození svého dobrého jména, jestliže toto poškození předvídatelně vyplývá z jejího jednání.

118 I když navrhovatelka v rámci kasačního opravného prostředku uvádí, že zveřejnění sporných informací nemůže být považováno za předvídatelný následek její účasti na dotčené kartelové dohodě, nepředkládá žádný důkaz, který by mohl takové tvrzení podpořit. Jak tvrdila Komise, jestliže sporné informace mají přímou relevanci, pokud jde o skutečnosti zakládající protiprávní jednání a účast navrhovatelky na tomto protiprávním jednání, navrhovatelka musí v případě, jako je případ dotčený v projednávané věci, očekávat, že tyto informace mohou být předmětem veřejně přístupného rozhodnutí, ledaže jsou takové informace chráněny z jiného titulu.

119 Kromě toho navrhovatelka neuvádí, jak generální advokát zmínil v bodě 172 svého stanoviska, v jaké míře má zveřejnění sporných informací následky pro její právo na soukromí.

120 Jelikož čtvrtá část druhého důvodu není opodstatněná, je třeba ji zamítnout.

121 Z toho vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut v plném rozsahu.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty

122 Zkoumáním tohoto třetího důvodu by Soudní dvůr předjímal zkoumání, jehož provedení přísluší úředníku pro slyšení, argumentace, vycházející z porušení zásad ochrany legitimního očekávání a právní jistoty, kterou navrhovatelka vznesla v průběhu správního řízení a na jejímž základě úředník pro slyšení chybně, jak vyplývá ze zkoumání první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, opomenul rozhodnout. Za těchto podmínek není namístě, aby Soudní dvůr rozhodl o této argumentaci v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku.

123 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že, jelikož je první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku opodstatněná, je třeba zrušit napadený rozsudek v rozsahu, v němž Tribunál rozhodl, že úředník pro slyšení právem odmítl svou pravomoc odpovědět na námitky vůči zamýšlenému zveřejnění vznesené navrhovatelkou na základě dodržení zásad ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení.

124 Ve zbývající části musí být kasační opravný prostředek zamítnut.

K žalobě před Tribunálem

125 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora Evropské unie je-li opravný prostředek opodstatněný, zruší Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu a může buď sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

126 V projednávané věci je stav řízení takový, že umožňuje vydat konečné rozhodnutí ve věci.

127 Vzhledem k úvahám uvedeným v bodech 39 až 57 tohoto rozsudku, je třeba zrušit sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž v něm úředník pro slyšení odmítl svou pravomoc odpovědět na námitky navrhovatelky vůči zamýšlenému zveřejnění rozšířeného znění rozhodnutí PVP Komisí, které byly založeny na dodržení zásad ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení.

K nákladům řízení

128 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, je-li opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.

129 Podle čl. 138 odst. 3 uvedeného řádu, použitelného na řízení o kasačním opravném prostředku na základě čl. 184 odst. 1 téhož řádu, pokud měl každý účastník ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý účastník řízení vlastní náklady řízení.

130 Protože tomu tak v projednávaném případě je, ponesou Evonik Degussa a Evropská komise vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 28. ledna 2015, Evonik Degussa v. Komise (T-341/12, EU:T:2015:51) se zrušuje v rozsahu, v němž jím Tribunál rozhodl, že úředník pro slyšení právem odmítl svou pravomoc odpovědět na námitky, vznesené společností Evonik Degussa GmbH na základě dodržení zásad ochrany legitimního očekávání a rovného zacházení, proti zamýšlenému zveřejnění nedůvěrného podrobného znění rozhodnutí Komise C (2006) 1766 final ze dne 3. května 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (věc COMP/F/38.620 – Peroxid vodíku a perboritan).**

2) **Ve zbývající části se kasační opravný prostředek zamítá.**

3) **Rozhodnutí Komise C (2012) 3534 final ze dne 24. května 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společností Evonik Degussa GmbH, se zrušuje v rozsahu, v němž jím úředník pro slyšení odmítl svou pravomoc odpovědět na námitky, jichž se týká bod 1 výroku tohoto rozsudku.**

4) **Evonik Degussa GmbH a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.